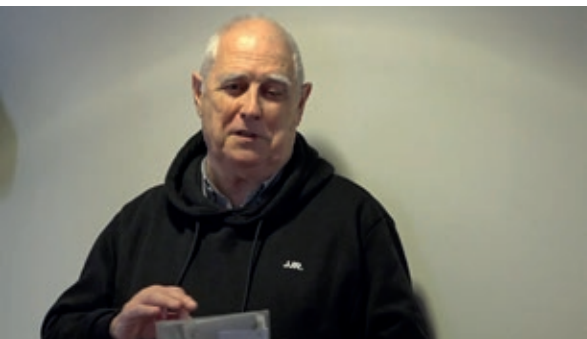

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Evocació de Josep M. Joan i Rosa | El fundador i director del Museu del Joquet ha mort als vuitanta-quatre anys. Ell i la seva muller, Pilar Casademont, el van fer possible fa quaranta-tres anys, i ambdós han dedicat tota la vida a l'establiment, peça essencial de la cultura i projecció de la ciutat. Arquitecte tècnic de formació, ha treballat seixanta anys per i per al museu, que ha comptat amb amics i padrins rellevants com ara Joan Brossa, Manuel Vázquez Montalbán, Ernest Lluch, Anna Maria Dalí, Pasqual Maragall, Quim Monzó, Joan Miró... O Lluís Duran, que li va facilitar la primera exposició permanent a l'antic Hotel París. Aquestes i altres dades i distincions, molta gent ja les sap. Per això m'agradaria evocar un Josep M. membre del grup que coneixem com a Pelosa, com la cala de Roses, l'amable recés hivernal on les darreres dècades hem celebrat dotzenes de paelles i suquets en què hem gaudit de la seva companyia sempre irònica, moderada i divertida.

>> Josep M. Joan i Rosa.
(FOTO: TRAMUNTANA TV)

La tortuga de Portbou | A mitjan agost van tornar al mar una tortuga babaua. Les fotos i vídeos ensenyaven que es tractava d'un animal petit, d'uns trenta centímetres, que no semblava perillós i que es desplaçava amb moviments lents. Malgrat aquests atenuants i per tal que, caminant per la sorra, arribés fins a l'aigua sense entrebancs, va comptar amb la vigilància coordinada del Departament de Territori i de l'Ajuntament de Portbou. De més, els agents rurals van establir

un perímetre de seguretat per garantir-la-hi durant el trajecte; també es va prohibir el bany des del moment de llevar la tutela al rèptil fins a les set del matí de l'endemà (onze hores) per donar-li temps a endinsar-se al mar. Tot i que en desconeixem les tasques encomanades, van estar amatents a la nova llibertat de la tortuga el Servei Marítim de la Guàrdia Civil, el Centre Tecnològic BETA de la Universitat de Vic, la Fundació CRAM, el Consorci del Port de Portbou i la Nàutica Centelles. Unes dues-centes persones van contemplar l'efemèride, i l'alcalde de la vila va destacar «l'orgull» de la població per poder «viure un moment excepcional».

La intermodal Figueres-Vilafant «És imparable», va dir el responsable estatal dels cent cinquanta milions que invertiran en la nova estació per al tren de sempre, a més del túnel i les vies que l'han de reconnectar cap a Portbou i cap a Girona. La Generalitat i l'Ajuntament de Vilafant, de la mateixa cordada política que el dit responsable, van expressar eufòricament la seva satisfacció. Vilafant va dir que l'obra ferroviària serà «una autèntica oportunitat per al territori». Amb «territori», imprecís, generalista i políticament correcte, devia referir-se, qui sap, a la comarca, a la província, o a una nació o altra. Figueres, que també ho deu donar per fet, va manifestar una eufòria més modesta i focalitzada: considera la inversió com «una oportunitat de transformar els barris més degradats». Els de l'Associació per a la Promoció del Transport Públic i de la plataforma Defensem el Tren de l'Empordà, que també es deuen creure això de la variant ferroviària, s'hi oposen rotundament.

>> Les integrants de la cobla Amb So de Dona. (FOTO: FESTIVAL AMB SO DE COBLA)

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

La dona a la cobla | La iniciativa Amb So de Dona, nascuda a l'entorn del festival palamosí Amb So de Cobla, ha posat de manifest que el paper de músiques en aquestes formacions no ha de ser una excepcionalitat, sinó una cosa habitual. La cobla femenina Amb So de Dona, de moment no estable, està formada per onze intèrprets provinents d'altres formacions, i es va estrenar l'estiu passat al festival de Palamós amb una sessió d'homenatge al compositor Juli Garreta (Sant Feliu de Guíxols, 1875-1925), en el 150è aniversari del seu naixement i el centenari de la seva mort. Genoveva Riba i Simó (1914-1996) va ser la primera dona que va tocar en una cobla, tot i que no de manera continuada. No va ser fins als anys vuitanta del segle xx que una altra dona, Maria Antònia Pujol, va entrar com a integrant fixa d'una cobla, en la qual feia sonar la tenora. Pujol, precisament, forma part de la cobla Amb So de Dona. Poques dones van ocupar, al llarg del segle xx, el lloc d'instrumentista en una formació d'aquest tipus. En aquestes altures del segle xxi, les coses van canviant i, molt a poc a poc, però sense aturador, les dones entren en el món de la cobla amb normalitat. Com a instrumentistes, hi ha dones intèrprets de qualsevol dels set instruments del gènere en quasi totes les grans cobles. Amb So de Dona, formació dirigida per Concepció Ramió, instrumentista, compositora, professora de música i directora de cobla, arriba per